

• NARODNI DOM MARIBOR •

# Festival Maribor

festivalmaribor.si

MOĆ  
GLASBE /  
STRAST  
SRCA

15.

september 2019, ob 19.30 / 15 September 2019, 7:30 pm

Kazinska dvorana SNG Maribor /  
Kazina Hall, Slovenian National Theatre Maribor

## PREFINJENA MOĆ SAMOSPEVA *Subtle Fortitude of Lieder*

**Klemens Sander**

bariton / Baritone

**Christian Schmidt**

klavir / Piano

**Robert Schumann:**

Pesnikova ljubezen, op. 48 / *Dichterliebe, Op. 48*

\*\*\*

**Johannes Brahms:**

Pot k ljubici, op. 48, št. 1 / *Der Gang zum Liebchen, Op. 48/1*

O, ko bi vedel pot nazaj (Domotožje II), op. 63, št. 8 /

*O wüsst' ich doch den Weg zurück (Heimweih II), Op. 63/8*

Ko srebrni mesec skozi ... / *Mainacht*

Kot melodija veje / *Wie Melodien zieht es mir*

Moja ljubezen je zelena, op. 63, št. 5 / *Meine Liebe ist grün, Op. 63/5*

**Richard Strauss:**

Mojega srca kraljica / *Du meines Herzens Krönelein*

Sanje skozi mrak / *Traum durch die Dämmerung*

Jutri / *Morgen!*

Ah, revež jaz, nesrečnež / *Ach weh, mir unglückhaftem Mann*

Posvetilo / *Zueignung*

## **KLEMENS SANDER**

Baritonist Klemens Sander je priznani avstrijski koncertni in operni pevec, ki tako doživlja svoje poslanstvo:

»Zame je najlepše muziciranje tisto v komorni skupini. Skupno predelovanje novega programa, poglabljanje v interpretacijo novih del ali odkrivanje vedno novih odtenkov samospevov, ki sem jih že velikokrat pel, sodi k najbolj izpolnjujočim nalogam pevca. Odkrivam vedno nove interpretativne možnosti, ki se z vse večimi življenjskimi izkušnjami lahko spreminjajo, včasih tudi radikalno. To je še posebno očitno pri ciklu samospevov, kot je Pesnikova ljubezen, v katerem Heinrich Heine deli z nami svojo avtobiografsko zgodbo, Robert Schumann pa z izborom pesmi iz tega cikla in njihovo uglasbitvijo osvetli tudi lastni svet čustev in misli. Skoraj vsakdo je že sam doživel ta čustveni 'vlakec smrti', ki ga jemlje za temo Pesnikova ljubezen. In vendar je zame kot pevca vedno nov, prelep izziv, kako ta čustva, skupaj z mojim klavirskim partnerjem, prenesti na občinstvo in vsakič povedati novo, očarljivo zgodbo.«

Več o Klemensu Sanderju lahko najdete v programske knjižici Festivala Maribor 2019, na naši spletni strani ali na:

[www.klemenssander.at](http://www.klemenssander.at)

*More about Klemens Sander can be found in the Festival Maribor 2019 programme booklet, as well as on our website and at:*

[www.klemenssander.at](http://www.klemenssander.at)

## **CHRISTIAN SCHMIDT**

Pianist Christian Schmidt je izjemno dejaven na avstrijski komornoglasbeni sceni in utemeljitelj ter vodja ciklusa komorne glasbe Glasbeni večeri v Gradcu (musikabende Graz). O svojem poklicu je zapisal:

»Svet tonov in zvenov je enkraten, nerazložljiv, zahteven, izpolnjujoč ... Zame je privilegij biti poklican za raziskovanje tega kozmosa.

Ko pa moč in povednost besed razširita moč zvočnega sveta, ko ga še bolj rafinirata in obogatita, takrat nemara dosežemo popolnost. O tem impresivno pričajo izbrani samospevi nočojšnjega večera.«

Več o Christianu Schmidtu in koncertnem ciklu graških Glasbenih večerov lahko preberete v programske knjižici Festivala Maribor 2019, na naši spletni strani ali na:

[www.musikabendegraz.at](http://www.musikabendegraz.at)

*More about Christian Schmidt and musikavende Graz can be found in the Festival Maribor 2019 programme booklet, as well as on our website and at:*

[www.musikabendegraz.at](http://www.musikabendegraz.at)

# O

b Franzu Schubertu je bil eden osrednjih avtorjev samospeva v 19. stoletju Robert Schumann, ki je v samospevu klavir obravnaval kot enakovrednega partnerja glasu, kar je dalo tej zvrsti poleg liričnih še pomembne dramatične tone. Toda Schumannova pot do samospeva ni potekala enostavno. Nekaj pesmi je sicer uglasbil že v mladih letih, skoraj obsesivna ustvarjalna sila pa se je v skladatelju, kakor v povezavi s klavirskimi skladbami, odprla šele leta 1839, torej v času največjih osebnih preizkušenj, boja za ljubljeno Claro Wieck, znamenito pianistko in skladateljico. Zdi se, kot da so tedaj notranje skladateljeve emocije naenkrat prestopile bregove in se realizirale v poplavi samospevov.

Samo v letu 1840 je tako Schumann uglasbil kar 140 pesmi, med drugim svoj najbolj znani ciklus, *Pesnikova ljubezen, op. 48*, ki je nastal v enem samem tednu, med 24. majem in 1. junijem. Svoje življenje je cikel začel kot *Dvajset pesmi in spevov iz Liričnega intermezza, knjige pesmi Heinricha Heineja za glas in klavir*, šele štiri leta kasneje pa je pod novim naslovom pri založbi Peters izšlo šestnajst vsebinsko povezanih pesmi. Cikel opisuje intimno psihološko popotovanje od neizpolnjenega hrepenenja prek zagrenjenosti do popolne resignacije, v čemer je podoben loku, ki ga napenja Schubertovo *Zimsko popotovanje*. Na začetku je pesnikova ljubezen še v polnem razmahu, pričenja se v »čudovitem mesecu maju«, nato njegova metafizična potepanja že razkrivajo nezmožnost poizkusov, kako izraziti strast in prepričati v podobna čustva ljubljeno osebo. Kasneje se čustva spreminjajo v jezo in nato v melanholično resignacijo, ki vodi v sanjski fantazijski svet, v katerem lahko lirska subjekt potopi svoja čustva v najgloblje morje. Ko tako poet porine svoje ljubezenske pesmi v krsto na dno Rena, se temačni začetek zadnje pesmi prečisti v vse svetlejši klavirski postludij, v katerem motiva sprave in odrešitve izpirata viharna občutja. Postludij nakazuje tudi značilno romantično prepričanje, da lahko glasba izreče vse tisto, česar besede ne zmorejo več. Takšnim nihajočim čustvom in napetostnim lokom kongenialno ustreza Schumannova glasba, ki sega od preprostih uglasbitev, podobnih ljudskim napevom, do izredno kompleksnih glasbenih metafor, ki poslušalcu na skoraj filmski način razkrivajo občutenja in dogajanje.

Brahmsove pesmi predstavljajo precej samosvoje in v sebi zaključeno poglavje v skladateljevem ustvarjalnem opusu, podobno kot simfonična in komorna dela. V množici okrog 200 samospevov, kar je približno tretjina skladateljevega opusa, lahko prepoznamo podobne kompozicijske pristope kot v preostalih delih, pri čemer gre izpostaviti druženje pesemsko zasnovanih melodičnih linij z inštrumentalno logiko motivično-tematskega dela. Brahms s pomočjo najmanjših, organskih motivičnih celic oblikuje vsebinsko in atmosfersko celo povsem kontrastne odseke ter tako vtiskuje v posamezne miniature občutek enotnosti in udejanja idejo »razvijajočih variacij«, kot je to tehniko kasneje poimenoval Arnold Schönberg. Takšno konstantno variiranje in izpeljevanje določa tudi razmerje med glasom in klavirjem: glasbena protagonista sta partnerja, zapletena podobno kot v skladateljevih komornih delih v tesno prepletен dialog, pogosto domišljen polifono.

Za razliko od svojih kolegov je imel Brahms skeptičen odnos do značilnega romantično pregetega izražanja emocionalnosti. Njegove pesmi niso miniature, ki bi bile jasno osebno zaznamovane. Izrazna vsebina pesmi se pri njem spoji s simetričnim strukturiranjem, torej tehniko, ki je sicer značilna za inštrumentalna dela – prav to ustvarja navidezno distanco med vsebino pesmi in njeno uglasbitvijo. Toda emocionalno sredico s svojo gosto kromatiko posredujeta harmonska logika in klavirski part, ki se s široko razpetimi akordi in uporabo ekstremnih registrov ne razlikuje dosti od mojstrovih klavirskeh sonat. Brahms tako ne poskuša ilustrirati pesniških namenov, temveč ti postajajo sprožilci immanentno glasbene imaginacije. Melodični glas je pogosto zelo razdelan in razpet, a hkrati močno oddaljen od enostavnosti ljudske pesmi – njegove konture so izrazito glasbeno avtonomne. Morda je tudi zato za izhodišče jemal pesmi manj znanih in nadarjenih pesnikov, se pravi, da je na neki način izboljšal njihove pesmi; nasprotno je o Goethejevih pesmih zapisal, da »so vse tako popolne, da jih ni mogoče izboljšati z glasbo«.

Opus Richarda Straussa je v žanrskem smislu razmeroma jasno odmerjen, saj v njem prevladujejo simfonične pesnitve, opere in samospevi. Medtem ko je simfonične pesnitve ustvarjal v prvi polovici kariere, ko je šele utrjeval svoj mednarodni sloves, so opere delo zrelega skladatelja; samospeve pa je skladatelj ustvarjal tako rekoč celo življenje. Morda ravno zato tako posrečeno odslikavajo skladateljevo osebnost: segajo od humorističnih drobnarij, mestoma izkazujejo željo po eksperimentiranju, glasbeni stavek teče enkrat z virtuozno osupljivo gladkostjo, spet drugič se glasba nagne k ponotranjeni intimnosti, da bi se naslednji samospev vrgel v naročje predimenzioniranega. In pri tem se zdi, da Straussova muza živi neodvisno od (ne) kvalitete izbranih besedil. Celotni nabor Straussovih samospevov razkriva tudi precej raznolike slogovne impulze: od patetične nabreklosti wagnerjanskega tipa prek nervoznih in disonantnih udarcev osrednjih oper *Saloma* in *Elektra* do plesne elegance *Kavalirja z rožo*.

Nocojšnji izbor prinaša nekatere najbolj priljubljene Straussove samospeve iz zgodnjega obdobja, časa torej, ko se je posvečal predvsem simfonični pesnitvi in se spraševal, kako dati literarnim vsebinam ustrezeno glasbeno obliko. Samospevi tega časa zato delujejo kot nekakšen oddih od simfonične nabuhlosti, prednost pred izpeljevanjem ima lirična poglobitev v melodično. V tem pogledu je zanimiv samospev *Jutri!* op. 27/4 z nepretrgano melodično mislio v klavirju, okoli katere recitativno kroži glas, medtem ko je najzgodnejši samospev, *Posvetilo*, op. 10/1, zasnovan himnično rastoče in kaže mladega skladatelja, polnega elana, razpetega med emocionalnostjo 19. stoletja in velike geste 20. stoletja.

Gregor Pompe



# NAPOVEDUJEMO IN VABIMO

**16.**

september, ob 19.30 / 16 September, 7:30 pm

Komorna dvorana, Congress, Gradec / Congress, Graz

## IZMENJAVA ZAKLADOV / EXCHANGING TREASURES

Theresa Plut, sopran / Soprano

Nejc Lavrenčič, klavir / Piano

**17.**

september 2019, ob 19.30 / 17 September 2019, 7:30 pm

Dvorana Union / Union Hall, Maribor

## POVEZOVANJE STOLETIJ / CONNECTING CENTURIES

Vasko Atanasovski, saksofon in flavta / Saxophone and Flute

Michel Godard, tuba in serpent / Tuba and Serpent

Komorni godalni orkester Slovenske filharmonije /  
Slovenian Philharmonic String Chamber Orchestra

**18.**

september 2019, ob 17.00 / 18 September 2019, 5:00 pm

Dvorana generala Maistra, Maribor /

General Maister Hall, Narodni dom Maribor

## DVE GENERACIJI, ENA GLASBA / TWO GENERATIONS, ONE MUSIC

Vasko Atanasovski, sopran in alt saksofon, flavta /

Soprano and Alto Saxophone, Flute

Ariel Vei Atanasovski, violončelo / Cello

---

Producent

S podporo



MESTNA OBČINA MARIBOR

---

V koprodukciji z

**OPERABALET  
MARIBOR**  
SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠCE  
SLOVENE NATIONAL THEATRE  
[www.sng-mb.si](http://www.sng-mb.si)

Uradni  
prevoznik  
festivala



---

Sopokrovitelji

**ENERGETIKA  
MARIBOR**

**PIVOVARNA  
LAŠKO**  
1825

**RADGONSKIE  
GORICE**

*Cvetličarna Aralija*

---

Medijski pokrovitelji

**RTV  
SLO**

**VEČER**

**RADIO CITY**

Partnerji

**zadrga**

komorni  
godalni  
orcester  
slovenske  
filharmonije

## **Kot melodija veje**

Klaus Groth

(prevod Urška P. Černe)

Kot melodija veje  
Mi tiho skoz kosti,  
Kot vigred se ogreje,  
Parfum v dim gosti.  
  
Beseda zgrabi, pride,  
Pripelje pred oči,  
Kot sivi mrč preide,  
Premine kot nadih.  
  
Pa vendar spi v rimi  
Kal pretiha, skrita,  
Ki blago pridiši mi,  
V joku vsa razkrita.

## **Moja ljubezen je zelena**

(prevod Katarina Šter)

Moja ljubezen je zelena kot  
španski bezeg  
in moj ljubi je lep kakor sonce,  
ki sije lepo dol na španski  
bezeg  
in mu daje dišavo in užitek.  
  
Moja duša vijuga kot slavček  
in se ziblje v cvetočem bezgu,  
in vriska in poje, pijana vonjav,  
od ljubezni omamljene pesmi.

## **Mojega srca kraljica**

(prevod iz arhiva Glasbene  
matice Ljubljana)

Mojega srca kraljica,  
iz čistega zlata ustvarjena.  
Z drugimi obkrožena  
zasiješ lepša tisočkrat.  
  
Modrost kazati se želi,  
ti pa mila in tiha,  
veselje vsakega srca  
nehoteč, le s tem, kar si.  
  
Ljubezen in naklonjenost  
s praznimi besedami se iščeta,  
ti pa brez spletkarjenja  
dostojna vsakokrat.  
  
Kakor roža v gaju si,  
cveta svojega ne zreš,  
a vsakomur, ki mimo gre,  
radostno vzplameni srce.

## **Sanje skozi mrak**

(prevod Katarina Šter)

Bele poljane v sivini mraka;  
sonce je potlelo, zvezde so  
prišle,  
zdaj grem k najlepši ženski  
daleč čez poljane v sivini  
mraka,  
globoko v grmovje jasmina.  
  
Skozi sivino mraka v deželo  
ljubezni;  
ne stopam hitro, ne hitim;  
vleče me mehak žameten trak  
skozi sivino mraka v deželo  
ljubezni,  
v modro, blago luč.

## **Jutri**

(prevod Peter Bedjanič)

Jutri spet bo zasijalo sonce  
in na poti, po kateri bom krenil  
bo nas blažene združilo  
sredi sonce dihajočega sveta ...

K obali, široki, modri od valov,  
se bova tiho in počasi spuščala,  
si tiho zrla v oči,  
in na naju se zgrne veličastna  
tišina sreče.

## **Ah, revež jaz, nesrečnež**

Felix Dahn

(prevod Urška P. Černe)

Ah, revež jaz, nesrečnež, res  
sem brez prebite pare,  
sicer bi belce vpregel v kres,  
k teb' zdirjal v ozare.

S kraguljčki bi jih zaljšal,  
bi slišala z daljave,  
si na levo stran zataknil  
še vrtnice bahave.

Prišedši k tvoji hiški bi  
zapokal s svojim bičem,  
pogledala skoz okno bi:  
Kaj hočeš? Mi zakličeš.

Kaj hočeš s šopkom vrtnic ti,  
kaj z belci voz se pelje?  
Tebe, vzkliknem, le tebe bi!  
Bi vedela za vselej.

Zdaj pa hitro, oče, mati,  
ne morem čakat' nanjo,  
od hčerke slovo jemati  
mi šimeljni se bran'jo.

Ah, revež jaz, nesrečnež, res  
sem brez prebite pare.

## **Posvetilo**

(prevod Peter Bedjanič)

Veš, predraga duša,  
da se stran od tebe mučim,  
srce je bolno od ljubezni,  
hvala ti!

Mar nisem, vodja pivcev,  
visoko dvignil vrča  
in ti si ga blagoslovila!  
Hvala ti!

In preklela v njem si vse  
zlobneže,  
kar jaz nikoli nisem bil,  
dokler se nisem, ves svet,  
zgrudil na tvoje srce.  
Hvala ti!

# Pesnikova ljubezen

Heinrich Heine

(prevodi Mileta Klopčiča: pesmi št. 1, 2, 7, 8, 10, 11, 13; prevodi Marka Košana: pesmi št. 3, 4, 5, 6, 9, 12, 14, 15, 16)

## 1. V začuda lepem majniku,

ko vse je zbrstelo,  
se mi srcé je mlado  
v ljubezni mladi vnelo.

V začuda lepem majniku,  
ko v zraku vse je pelo,  
priznal sem ji, kar v meni  
je vroče hrepenelo.

## 2. Iz mojih solz nešteto

cvetočih rož vzbrsti,  
in slednji vzdih se v slavčjo  
mi pesem spremeni.

In če imaš me rada,  
ti vse te rože dam,  
in slavčji zbor ti pel bo  
pred oknom dan na dan.

## 3. Vrtnico, lilijo, golobico, sonce,

golobico, sonce,  
sem ljubil jih ves blažen.  
Sedaj ne ljubim več le njih,  
saj ljubim majhno,  
čisto, edino, njo,  
najbolj blaženo  
izmed ljubezni,  
ki je sama vrtnica,  
lilija, golobica, sonce.

## 4. Ko zazrem v tvoje se oči,

izgine žalost, bolečina;  
in če poljubim ustne tvoje,  
nemudoma sem ozdravel.

Ko na tvoje prsi položim glavó,  
me nebeška blaženost objame,  
in če porečeš: Ljubim te!  
brž potočim grenko solzo.

## 5. Naj dušo svojo potopim

v lilijino cvetno čašo:  
in se bo zveneče oglasila  
s pesmijo ljubezni moje.

Pesem naj trepetaje drgeta,  
kot poljub na njenih ustnah,  
ki mi ga nekoč je dala  
v uri čudovito sladki.

## 6. V Renu sveti reki,

v valovih njenih se zrcali  
z mogočno katedralo  
veliki posvečeni Köln.

Na zidu katedrale slika,  
ki na pozlačenem usnju,  
v življenje moje burno,  
posveti najbolj ljubeznivo.  
Cvetice in angelci lebdijo  
okrog preljube svete žene;  
njene ustnice, oči in lica  
so kot podoba moje drage.

## 7. Ne, ne jezim se,

pa čeprav me stre,  
ne godrnjam,  
zgubljeno ti dekle.  
V sijaju démantnem  
žariš navzven, a v noč srca  
ne vdre ti sij noben.  
Kdaj že to vem!

Saj videl sanjajoč  
sem v srcu ti le mrzlo,  
gluho noč  
in videl kačo,  
ki ti žre srce,  
in videl, ljuba,  
da trpiš gorje.  
Ne jezim se.

**8. Če rože bi vedele male,**

kako me boli srce,  
bi z mano vred jokale,  
da vzele bi mi gorje.

Če slavčkom biló bi znano,  
kako sem bolan, osamél,  
zapeli bi ubrano  
zdravilen mi napev.

Če moje bolečine  
bi zvezdic roj poznal,  
bi spustil se z višine,  
tolažbe mi poslal.

Vsem tem tuje, neznano,  
le ena pozna gorje:  
saj sama zadala mi rano  
je, neozdravljiivo srce.

**9. Kako glasijo se gosli in piščali,**

kako tropente tropijo glasno!  
Tam na svatbi svoji razigrani  
pleše zdaj najdražja moja.

Kako tam zveni in doni,  
kako udarja in piska!  
Vmes pa ihti in ječi  
ljubkih angelcev zbor.

**10. Če pesmico začujem,**

ki ona jo pela je kdaj,  
od bolečin vzdihujem,  
razganja mi prsi tedaj.

In temno me hrepenenje  
požene na vrh goré,  
tam v solze razpusti se  
neznosno moje gorje.

**11. Mlad fant se v dekle je zaljubil,**

ta v drugega upira oči,  
ta drugi zaljubljen je v drugo  
in z njo se poroči.

Dekle iz same togote  
gre s prvim pred oltar,  
ki pride ji nasproti;  
mladeniča stre ta udar.

To stara, prastara je zgodba,  
a zmerom je nova, vsak dan;  
in komur se ravno primeri,  
zaseka mu tisoč ran.

**12. V bleščečem poletnem jutru**

na vrt se sprehajat grem.  
Šepeče si greda rožic,  
jaz pa, jaz hodim nem.

In gleda me sočutno,  
šepeče si greda rož:  
Na sestro se našo ne jázi,  
ti žalostni, bledi mož!

**13. Nocoj sem v sanjah jokal,**

sem sanjal, da mrtva si ti.  
Zbudim se, in solza mi še je  
polzela iz oči.

Nocoj sem v sanjah jokal,  
sem sanjal, da nočeš me več.  
Zbudim se, in dolgo bridko  
še jokal sem drhteč.

Nocoj sem v sanjah jokal,  
sem sanjal, da ljubiš me še.  
Zbudim se, in solza za solzo  
še zdaj iz oči mi vre.

**14. Vsako noč te v sanjah vidim**

in prijazno te pozdravim,  
nato pa glasno jokajoč  
padem k tvojim sladkim  
nogam.

Ti pogledaš me otožno  
in zmajaš z glavico svetló,  
iz tvojih oči nato privrejo  
drobne bisernate solze.

Skrivaj mi nežno šepetaš  
in šopek mi cipres podaš,  
in se zbudim, šopka ni nikjer,  
in besede tvoje sem pozabil.

**15. Pomahala iz stare pravljice**

z belo je roko,  
in zapela, zaigrala  
pripoved iz dežele čarne.

Kjer pisane cvetijo rože  
v večerni zlati zarji,  
in žaré sladko dišeče  
z nevestinim obrazom.

In zelena drevesa pojejo  
starodavno melodijo,  
skrivnostno vetric šepeta,  
ptice pa prešerno žvrgolijo.

Dvigajo meglene se podobe,  
ki rasejo naravnost iz zemljé,  
in igrivo v zraku se vrtijo,  
v čudne množice prepletu.

In modre iskre zagorijo  
na vsakem listu in poganjku,  
rdeči ognji pa dirjajo okoli  
blodnjavo v zmeštranem krogu.

In glasno pridrli so studenci  
iz divje marmornate skale,  
in v potoka vodi  
čudno zažari odsev.

Ah, kako bi tudi jaz šel tja  
in srce svoje osvobodil,  
odložil vse bi svoje muke  
in postal ves prost in blažen!

Ah, dežela ta sladkosti,  
pogosto vidim jo v snu,  
ampak v soncu jutranjem  
kot prazna pena se stopi.

**16. Stare, zlobne pesmi,**

zlobne, slabe sanje,  
pokopljimo jih zdaj,  
dajte nam veliko krsto.

V njo položil mnogo bom stvari,  
čeprav ne bom povedal, kaj.  
Krsta še večja mora biti,  
kot je heidelbergški sod.

In mrtvaški oder naredite,  
iz čvrstih in debelih desk,  
in še daljši mora biti, kot  
v Mainzu je leseni most.

Pripeljite dvanajst velikanov,  
in naj bodo še močnejši,  
kot močan je sveti Krištof  
kölnske stolnice ob reki Ren.

Nato odnesejo naj krsto,  
potopijo jo na dno morja,  
saj tako veliki krsti  
pristoji obsežen grob.

Ali veš, zakaj ta krsta  
tako velika je in težka?  
V njej pokopal sem ljubezen  
in veliko mojo bolečino.

\*\*\*

## Pot k ljubci

Josef Wenzig  
(prevod Urška P. Černe)

Z neba sije mesec  
Oh, moral bi, pešec,  
K ljubci na pot,  
Kako ji le gre?  
  
Ahjej, obupava  
In tarna in tarna,  
Da me nikoli  
Več vid'la ne bo!  
  
Je spat odšla luna,  
Sem hítel kot struna,  
In hítel, da z drugim  
Mi ljubca ne gre.  
  
Golobčki, grlite  
Sapce, šumite,  
Da z drugim mi ljubca,  
Mi ljubca ne gre!

## O, ko bi vedel pot nazaj (Domotožje II)

(prevod Katarina Šter)

O, ko bi vedel pot nazaj,  
v otroštva čas preljubo pot!  
O, kaj sem srečo šel iskat  
izpustil matere rokó!  
  
O, kako rad bi se spočil,  
prost vseh naporov in  
stremljenj,  
zaprl utrujene oči,  
z ljubeznijo mehkó pokrit!  
  
In nič iskat, brskati,  
le nežno, blago sanjati,  
v času sprememb nič videti,  
otrok zdaj drugikrat!  
  
O, daj, pokaži pot nazaj,  
v otroštva čas preljubo pot!  
Zaman sem srečo šel iskat,  
puščoba je vse naokrog!

## Ko srebrni mesec skozi ...

Ludwig Christoph  
Heinrich Höltý  
(prevod Urška P. Černe)

Ko srebrni mesec skozi holm  
mežika  
In se dremava luna v trato  
razliva  
In ko slavec žvrgoli,  
Žalosten med grmi tavam.  
  
Blažen si slavec, ptica  
prepevajoča,  
Tvoja samička v skupnem  
gnezdu domuje,  
Svojega soproga  
Stokrat mehko poljubuje.

Prekrit z listjem tiho gruli  
golobji par  
Mi svojo radost; a jaz se  
odvrnem proč,  
Temnejše sence iščem,  
In solza samote teče.

Kdaj, ti slika smehljaja, ki mi  
kot zarja  
Dušo prežarjaš, te najdem tu v  
tostranstvu?  
In ta solza samote  
Mi vroča lije po licu.